

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **N. R.,**
bytem ,
zastoupené advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou,
sídlem Nuselská 499/132, Praha 4,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-2020/21061-911, ze dne 31. 1. 2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, **se přiznává odměna ve výši 4 719,-Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu, č. j. 45537/2019/AAC ze dne 28. 11. 2019, kterým nebyla žalobkyni podle § 33 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“, „zákon“ či „ZPHN“) přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení na základě žádosti ze dne 9. 9. 2019.
2. Žalobkyně namítá, že správní orgány nezjistily skutečný stav věci, nesprávně aplikovaly příslušné ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně je v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na výplatu podpory v nezaměstnanosti. Žije ve společné domácnosti s nezletilou dcerou. Náklady na bydlení činí 9 500 Kč nájemné, 1 020 Kč elektřina, 1 188 služby spojené s bydlením a 870 Kč plyn. Žádost podala dne 9. 9. 2019. Dne 3. 10. 2019 byla vyzvána k vysvětlení příchozí platby na účet v srpnu 2019. K tomu doložila prohlášení, že jde buď o výživné na nezletilou dceru, nebo o zápůjčku. Toto vysvětlení nebylo shledáno jako dostačující, proto byla vyzvána znovu k upřesnění, načež sdělila, že šlo o zápůjčku. Správní orgán I. však vycházel z vlastního zjištění, že měla žalobkyně v srpnu 2019 příjem z komparzu, proto na základě této skutečnosti žalobkyni vyzval k doložení měsíčních příjmů za měsíc srpen potvrzený společností MÉDEA STAR, s. r. o. Žalobkyně se vyjádřila, ale vyjádření nebylo shledáno jako dostačující. Proto správní orgán I. st. rozhodl o nepřiznání dávky příspěvek na živobytí a nepřiznání dávky doplatku na bydlení. V ustanovení § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi jsou uvedeny podmínky, kdy lze přiznat dávku doplatku na bydlení. Správní orgán v dané věci argumentoval tím, že nevznikl nárok na příspěvek na živobytí, proto dle něj zde není ani nárok na doplatek na bydlení. Správní orgán se dle žaloby nezabýval druhou podmínkou, zda příjem osob nepřesahuje 1,3 násobek částky živobytí.
3. Důvodem pro zamítnutí žádosti dle žaloby dále bylo, že žalobkyně nereagovala na výzvu, dle které měla předložit potvrzení o příjmech za měsíc srpen 2019. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala, doložila četné prohlášení o příjmech v srpnu. Sdělila, že částka výživného je jí pravidelně předávána k rukám podle rozhodnutí soudu, které měl správní orgán k tomu k dispozici. Část výživného ukládá žalobkyně na účet. Vždy své příjmy doložila, vždy přiznala částku obdrženou za komparz. To nepopírá ani správní orgán. Ten však požadoval dále potvrzení od společnosti MÉDEA STAR, s. r. o. K tomu správnímu orgánu sdělila, že takové potvrzení nemá a musí u něj u dané společnosti požádat. Tím měla věc za vyřízenou, neboť další výzvu již nedostala a měla za to, že čestná prohlášení a přehled příjmů jsou dostatečnými podklady. Žalobkyně má za to, že postup správního orgánu je nesprávný, neboť požaduje doložení dokumentů, které nejsou podstatné pro přiznání dávky. Pobočka úřadu práce na Praze 2 takové dokumenty nepožaduje předložit, postačuje jim čestné prohlášení o příjmech. V minulosti správní orgán požadoval potvrzení o studiu dcery, kterým podmínil přiznání dávky. Dcera však studovala ZŠ, k čemuž se potvrzení nevydává. Žalobkyně považuje postup správního orgánu za šikanózní, správní orgán požaduje nadbytečné podklady. Žalobkyně se dostala na společenské dno tím, že jsou jí odírány prostředky ze záchranného sociálního systému, byl zhoršen i její zdravotní stav.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobkyně požádala o doplatek na bydlení dne 9. 9. 2019. Žalobkyni tato dávka přiznána nebyla z důvodu nesplnění podmínek pro nárok dle § 33 odst. 2 věty první zákona o pomoci v hmotné nouzi, kdy v tomtéž období neměla přiznan příspěvek na živobytí pro nesplnění výzvy k doložení majetkových poměrů. Výzvy k vysvětlení vkladu na účet byly předmětem řízení o příspěvku na živobytí, nikoli řízení

ohledně doplatku na bydlení. V tomto řízení je dle žalovaného podstatné, zda byl či nebyl příspěvek na živobytí přiznán. Správní orgán opakovaně žádal o vysvětlení příjmů, které byly patrné ve výpisu z účtu, neboť žalobkyně nedokázala vklady uspokojivě vysvětlit. Konkrétně uváděla, že se jedná o výživné, avšak částka nesouhlasila, poté uváděla, že jde o zápůjčku, ale nakonec bylo správním orgánem zjištěno, že měla příjem z komparzu, kdy však k tomuto doklad nedoložila. Vzhledem k nejednoznačnosti jejích tvrzení bylo dle žalovaného na místě požadovat doklad. Co se týče námitky, že měl být nárok posouzen také dle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, uvedl žalovaný, že dávka doplatku na bydlení dle věty druhé je dávkou fakultativní, závisí na správním uvážení orgánu, kdy v daném případě správní orgán zohlednil, že u žalobkyně nebyly dostatečně zjištěny majetkové a sociální poměry z důvodu její nedostatečné součinnosti.

5. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 9. 9. 2019 podala žalobkyně žádost o doplatek na bydlení.
7. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019 nebyl žalobkyni doplatek na bydlení přiznán. Správní orgán I. st. v odůvodnění k tomuto rozhodnutí poukázal na skutečnost, že žádost žalobkyně o příspěvek na živobytí byla zamítnuta.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na znění § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi a uvedl, že žalobkyně podala žádost o doplatek na bydlení dne 9. 9. 2019 a téhož dne požádala také o příspěvek na živobytí. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2019 jí nebyla dávka příspěvek na živobytí přiznána, nárok jí nevznikl. Dle žalovaného postupoval správní orgán I. st. v souladu s § 33 odst. 2 zákona kdy dávku nepřiznal na základě toho, že žalobkyni nevznikl nárok na příspěvek na živobytí. Skutečnosti uváděné v odvolání a ve vyjádřeních se dle žalovaného nevztahují k danému řízení.
9. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 12. 2022, č. j. 16 Ad 18/2020 – 24, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť přiznání doplatku na bydlení dle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi není podmíněno přiznáním příspěvku na živobytí. Doplatek na bydlení lze přiznat také osobě s přihlédnutím k jejím celkovým sociálním a majetkovým poměrům, avšak pouze tehdy, *že příjem osoby a společně posuzovaných osob přesáhl částku živobytí osoby a společně posuzovaných osob, ale nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob*. Odůvodnění správního orgánu I. st. obsahovalo výčet zákonných ustanovení a úkonů účastníků, avšak z jiného řízení (o příspěvku na živobytí). Aby poté žalovaný žalobkyni v odvolacím řízení sdělil, že její námitky směřují do jiného řízení a to právě o příspěvku na živobytí, přitom to byl právě správní orgán I. st., který odůvodněním rozhodnutí fakticky spojil obě řízení, resp. odůvodnění rozhodnutí tvořené jedním rozsáhlým odstavcem obsahuje pouze popis správního řízení o příspěvku na živobytí a v závěru je uvedeno, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nesplnila požadované povinnosti, bylo takto rozhodnuto. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. st. o doplatku na bydlení bylo výlučně postaveno na podkladech z jiného řízení (úkony správního orgánu a podání žalobkyně) a dle rozsudku z rozhodnutí nebyly patrné důvody rozhodnutí opřené o znění zákona.
10. Žalovaný vadu nepřezkoumatelnosti dle rozsudku č. j. 16 Ad 18/2020 – 24 neodstranil, pouze ozřejmil žalobkyni vázanost obou dávek, a nadále pominul doplňkovou možnost přiznání doplatku na bydlení podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rozhodnutí žalovaného bylo výlučně postaveno na závěru, že žalobkyni nebyl přiznán příspěvek na živobytí (§ 33 odst. 2 věta první zákona o pomoci v hmotné nouzi).

11. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Ads 346/2022 – 27 ze dne 5. 10. 2023 byl rozsudek zdejšího soudu zrušen, neboť NSS neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Zároveň se NSS vyjádřil k věcné správnosti rozhodnutí žalovaného. NSS uvedl, že *by bylo jistě záhodno, aby správní orgány ve svých rozhodnutích i v tomto směru své závěry explicitně předestřely, tj. uvedly, proč nemohly postupovat podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi. V projednávané věci to však nemá bez dalšího za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ve svém rozhodnutí totiž uvedl důvody, pro které nebyl žalobkyni přiznán příspěvek na živobytí, a z porovnání těchto důvodů se zněním citovaného zákonného ustanovení je zjevné, že jeho aplikace nepřichází v úvahu. Z rozhodnutí žalovaného lze tedy dovodit, proč správní orgány podle tohoto ustanovení nepostupovaly. NSS pak doplňuje, že pokud správní orgány nemohly na věc žalobkyně aplikovat § 33 odst. 2 větu druhou zákona o pomoci v hmotné nouzi, nemohly logicky ani přistoupit ke správnímu uvážení, zda s ohledem na celkové sociální a majetkové poměry žalobkyně jí lze doplatek na bydlení přiznat. Také v tomto směru jsou tedy závěry městského soudu mylné. Nejvyšší správní soud se tak vyjádřil nejen k otázce formální, ale i věcné správnosti napadeného rozhodnutí.*
12. Ve skutečnosti není mezi soudy spor o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, odlišný je pohled na úlohu soudu, resp. nalezení míry zjevnosti neoprávněnosti nároku žalobkyně. V případě zcela zjevné nedůvodnosti žaloby lze nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu překlenout rozhodnutím soudu. Zjevnost nedůvodnosti jádra žaloby ohledně příjmu žalobkyně soud nenalezl, a proto dříve rozhodnutí žalovaného zrušil. Městský soud má na základě své praxe za to, že v rozhodování správních orgánů ve věcech sociální povahy dochází příliš často k aplikaci zákona, aniž by účastníci řízení kromě znění zákona obdrželi jakkoli stručnou, ale přesto srozumitelnou argumentaci. Úkolem soudu je mimo jiné rozhodovací činnost správních orgánů „kultivovat“, nikoli nahrazovat, aby v případě jiného účastníka správní orgán nerozhodl zcela shodně neseznatelně. Jedná se o preventivní a metodickou funkci soudnictví. Je nutné mít na zřeteli zranitelnost účastníků v řízeních sociální povahy. Městský soud neklade na žalovanou nebo ČSSZ vyšší nároky než na jiné správní orgány, ale je důslednější v procesních právech účastníků, a to úměrně tomu, jak tyto správní orgány často selhávají právě v ochraně procesních práv účastníků ve smyslu nepřezkoumatelnosti odůvodnění (shodně uvedl soud v bodě 33 rozsudku č. j. 16 Ad 19/2020–21 v případě nesprávného výkladu § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi žalovanou spočívající v nezohlednění přiměřených nákladů na bydlení při určení příjmů). Pouhá citace zákona a obsahu úkonů účastníka nebo správního orgánů obvykle neposkytuje účastníkovi srozumitelnou odpověď, proč bylo jeho žádosti nevyhověno. Závěr soudu má i praktickou relevanci, vzhledem k opakující se povaze dávek nepřezkoumatelnost odůvodnění nepřiznání dávky vede pouze k dalšímu zatížení systému, neboť neúspěšný žadatel je o to více motivován k opakovanému uplatnění svého nároku za další období, neboť mu nebyla poskytnuta srozumitelná odpověď, která by mnohdy mohla zabránit dalšímu marnému úsilí žadatele.
13. Soud má i nadále za to, že se žalovaná nijak nezabývala možností přiznat žalobkyni doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi, rozumí však úvaze NSS, že v případě zjevně neoprávněné žádosti žalobkyně není důvod vracet věc zpět do správního řízení, nehledě k tomu, že městský soud je v rozsahu posouzení přezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem NSS.

14. Soud je však názoru, že vázanost závěrů NSS dle § 110 odst. 4 s. ř. s. je dána pouze v rozsahu nepřezkoumatelnosti, neboť otázka zákonnosti aplikace věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nebyla dosud předmětem posouzení městským soudem. Městský soud se vyjádřil výhradně k nepřezkoumatelnosti a k aplikaci věty první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi městský soud (Nejvyšším správním soudem vytknutý bod 19 rozsudku 16 Ad 18/2020 – 24). Právní názor ohledně aplikace věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné však NSS vyslovil a městský soud je povinen jej zohlednit již z toho důvodu, že nese určitou odpovědnost za soudní řízení jako celek, tedy i za případné další náklady účastníků. V případě že NSS vysloví jako první právní názor na věcné posouzení žaloby, není tím krajský soud vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., je však povinen se s právním názorem NSS řádně vypořádat, v případě ztotožnění převzít názor NSS nebo v opačném případě podrobit názor NSS kvalifikované právní argumentaci. Posuzovaná věc ukazuje, jak je provázána otázka přezkoumatelnosti a zákonnosti správního rozhodnutí, nepřezkoumatelnost rozhodnutí je dána zejména pokud obsah odůvodnění nepodává odpověď na relevantní otázky dané zákonem a okolnostmi věci. Byla to úvaha NSS o účincích neprokázání příjmu v předchozím řízení, která vedla k přijetí závěru o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.
15. V dané věci je podstatné, že žalobkyně požádala o příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení ve stejný den, tedy za shodné časové období. Jeví se tak jako racionální, aby v řízení o doplatku na bydlení, které navazuje na řízení o příspěvek na živobytí, nebyly nově zjišťovány majetkové poměry žadatele, a naopak bylo v řízení o doplatku na bydlení vycházeno ze zjištění o příjmech žadatele z řízení o příspěvku na živobytí. Daný závěr vychází nejen z vázanosti doplatku na bydlení na přiznání příspěvku na živobytí, ale i z konstrukce výpočtu výše obou dávek, a to bez ohledu na přiznání doplatku na bydlení dle věty první nebo druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné.
16. Podle NSS však nejde pouze o závaznost předchozím skutkovým zjištěním ohledně majetkových poměrů žadatele, ale také o závaznost právním závěrem o neprokázání příjmů v předchozím řízení o příspěvku na živobytí. Otázka skutková a právní je ohledně příjmů žalobkyně v dané věci jeden neoddělitelný celek. Pokud žalobkyni nebyl přiznán příspěvek na živobytí z důvodu neposkytnutí součinnosti ohledně zjištění příjmů, je nutné mít za to, že je žalobkyně neprokázala ani v navazujícím řízení o doplatku na bydlení, aniž by byl správní orgán povinen provést znovu úvahu o neprokázání příjmů žalobkyně. Tudíž soud není oprávněn posoudit žalobní námitky, které směřují proti důvodům, které vedly k závěru o neprokázání příjmu v řízení o příspěvku na živobytí.
17. Podle městského soudu je nutné korigovat závěr o samostatnosti obou řízení o doplatku na bydlení a příspěvku na živobytí. Obě řízení jsou z procesního hlediska sice samostatná správní řízení, ale zjištění o příjmu žadatele v řízení o příspěvku na živobytí jsou pro řízení o doplatku na bydlení závazné. V případě příspěvku na živobytí dle věty první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi není jakéhokoliv sporu. Pro příspěvek na živobytí dle věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné výše uvedené platí také, neboť i v tomto případě je dána vazba na nepřiznání příspěvku na živobytí. Bylo by nesystémové, aby tytéž příjmy žadatele posuzoval stejný správní orgán jinak v řízení o příspěvku na živobytí a v řízení o doplatku na bydlení, jestliže v dané věci žalobkyně požádala o obě dávky a jejich provázanost je dána zákonem. Není však vyloučeno, že žadatel požádá výlučně o doplatek na bydlení, neboť je mu známo, že jeho majetkové poměry vylučují přiznání příspěvku na živobytí. Pokud je však zahájeno řízení o obou dávkách, je řízení o doplatku pokračováním

řízení o příspěvku na živobytí, s čímž souvisí uvedená vázanost skutkovým či právním závěrem o příjmech žadatele. Bylo by nesystémové, aby žalovaná v řízení o navazujícím doplatku na bydlení fakticky přezkoumávala rozhodnutí o příspěvku na živobytí, zejména pokud úkony směřující ke zjištění příjmu žalobkyně byly učiněny výlučně v řízení o příspěvku na živobytí, tedy v jiném řízení, než které je předmětem nyní posuzované věci.

18. Již v předchozím rozsudku se soud vyjádřil ke správnímu uvážení v rámci aplikace věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Nyní doplňuje, že správní uvážení lze realizovat pouze v rozsahu přihlédnutí k celkovým sociálním a majetkovým poměrům žadatele, nikoli ve vztahu k příjmu, který by splnil zákonné podmínky výše do *1,3násobek částky živobytí osoby a společně posuzovaných osob*. K tomu, zda věta druhá § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi vůbec plní požadovanou funkci, jestliže se jedná o dávku spojenou s náklady na bydlení, nelze bez matematických modelů minimálních příjmů se vyjádřit, pokud jeho účelem není pouze zvýšit výši relevantního příjmu pro přiznání dávky doplatku na bydlení pro vlastníky bytu, aniž by byla zrušena vázanost na přiznání příspěvku na živobytí.
19. V řízení o příspěvku na živobytí bylo rozhodnuto o nepřiznání příspěvku na živobytí z důvodu neprokázání příjmu. Žalovaná proto byla v řízení doplatku na bydlení vázána výrokem o nepřiznání příspěvku na živobytí (věta první § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) a důvody takového nepřiznání (věta druhá § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Závaznost zjištění neprokázání příjmu v řízení o příspěvku na živobytí měla za následek, že v řízení o doplatku na bydlení nebyly dány podmínky pro aplikaci věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť žalovaná nemohla posoudit příjem žalobkyně, jelikož výši příjmu věrohodně neprokázala. Žalobní námitky ohledně prokázání příjmů mohla žalobkyně relevantně uplatnit pouze v žalobě proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí, v rámci něhož byly učiněny úkony správního orgánu i žalobkyně ohledně zjištění výše jejich příjmů.
20. Zdejší soud na základě citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že správní orgány sice neuvedly výslovně, z jakého důvodu nebylo možné v případě žalobkyně aplikovat ustanovení věty druhé § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, dané však nezpůsobilo vadu nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., proto tato námitka žalobkyně není důvodná. S ohledem na to, že aplikace věty druhé byla v daném případě vyloučena, neboť žalobkyně řádně nedoložila své příjmy, nebyla dána nezákonnost rozhodnutí, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Soud přiznal ustanovené právní zástupkyni žalobce odměnu za zastoupení za tři úkony právní v částce ve výši 1 000,- Kč podle § 9 odst. 2, § 7 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, podání - doplnění žaloby, účast na jednání dne 17. 1. 2024. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu byla přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony po 300,- Kč. Odměna s DPH činí 4 719,-Kč. Odměna ve výši 3 146,-Kč byla advokátce přiznána předchozím rozsudkem č. j. 16 Ad 18/2020-24, avšak NSS zrušil rozsudek celý, tedy i výrok III o odměně ustanovené advokátky, tudíž odpadl předchozí právní titul již poskytnutého plnění. Jelikož odměna 3 146,- Kč dle rozsudku z roku 2022 byla advokátce již vyplacena, bude ji nyní vyplacena pouze zbylá část, a to odměna za 1 úkon - účast na jednání dne 17. 1. 2024, tedy částka 1 573,-Kč.

22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, náhrada nákladů jí proto nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevnikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 17. 1. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
soudce